

Νεότερες εμφανίσεις του Αγίου Νικολάου και ο Αγιοπαυλίτης (κείμενο)

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΠΑΥΛΙΤΗΣ (118 Ν-4)

Σεβαστέ μας Γέροντα Παρθένιε, άγιε Καθηγούμενε της Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου Αγίου Όρους, σεβαστοί μου πατέρες και άγαπητοί έν Χριστώ άδελφοί, μέ άφορμή τήν σημερινή λαμπρή έορτή τής ανακομιδής και τής μετακομιδής τών ιερών λειψάνων του Άγίου Νικολάου, άς αναφέρωμε σήμερα στην άγάπη σας κάποιες έγγυημένες νεώτερες, ζωντανές όμως, έμφανίσεις του Άγίου Νικολάου στην Ρωσία και ιδιαίτερα στο Άγιώνυμον Όρος.

Αυτό τό κάνομε για νά αποδειχθή περίτρανα ή διαχρονική σωστική δράσις του τιμωμένου σήμερα Άγίου μας. Έτσι δέ και έμεϊς νά άντλήσωμε άκόμη περισσότερο, δύναμι και ένίσχυσι στον διά βίου άγώνα τής σωτηρίας μας. Διότι, όταν ένας Άγιος δρᾷ έμφανώς, άκόμη και στίς πονηρές ήμέρες μας, άν και έζησε «τῶ μακρυνῶ καιρῶ εκείνω», στην πράξι τον αισθανόμεθα σύγχρονό μας. Αύτή δέ ή

πρόσφατη και σύγχρονη δρᾶσις του μᾶς συνδέει μέ τό ἅγιο, ἔνδοξο ἀγιοτόκο παρελθόν και μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι Ἰησοῦς Χριστός »χθές και σήμερα ὁ αὐτός και εἰς τούς αἰῶνας» (Ἐβρ. ιγ´, 8).

Ἐπί πλέον δέ, σύμφωνα μέ τήν Γραφή και μέ τούς ἱερούς Ἑρμηνευτάς, αὐτά τά σύγχρονα θαύματα εἶναι ἕνα θεόθεν σημάδι, ὅτι ὁ Θεός δέν ἀπέστρεψε τό ἅγιο και δίκαιο Πρόσωπό Του ἀπό τόν ὑπόλοιπο ἀμαρτωλό λαό Του και ὅτι, διά τοῦ Ἁγίου Του, ὁ Θεός τελικά ἐπεσκέψατο ὀλόκληρον τόν λαόν Αὐτοῦ.

Ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης - ἦτο Ρῶσος, ἐκοιμήθη τό 1938 στήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Παντελεήμονος Ἁγίου Ὁρους - πῶς κάποιος γνωστός του, ὁ π. Ρωμανός στήν Ρωσία, ὅταν ἦταν παιδί, ἐσώθη θαυματουργικά ἀπό τόν Ἅγιο Νικόλαο, ὅταν, προσπαθῶντας μέ ἔλκυθρο νά περάση ἕνα ποτάμι, ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα. Ἐβυθίζετο τό ἔλκυθρο μέσα στούς πάγους και τότε ἐνεφανίσθη ὁ Ἅγιος Νικόλαος και τόν ἔσωσε.

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Σιλουανός μνημονεύει κάποιον γνωστό του στήν Ρωσία, πού, ὅταν ἦταν μικρό παιδί, ἐσώθη θαυματουργικά ἀπό ἐπίθεσι κοπαδιοῦ ἀγρίων λύκων. Ὅταν εἶπε » Ἄγιε Νικόλαε, βοήθησέ με», τότε, ξαφνικά, οἱ λύκοι, ραπιζόμενοι ἀπό τήν θερμή προσευχή τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ἐτράπησαν εἰς φυγήν μέ τήν ἐπέμβασι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐνῶ δηλαδή οἱ λύκοι ἤρχοντο κατεπάνω του, αὐτομάτως ἔκαναν μεταβολή και ἔφυγαν ὅλοι.

Στήν Ρωσία, ἐπί ἐποχῆς Κροῦτσεφ, διαδόχου τοῦ Στάλιν, μετά τήν δεκαετία τοῦ 1950, συνέβη τό ἑξῆς: Ὅταν μία κοπέλλα, ἐπειδή δέν εἶχε ἀγόρι γιά νά χορέψη σέ ἕνα ἀμαρτωλό πάρτυ, τότε εἰρωνικά ἔπιασε στά χέρια της μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου θέλοντας νά χορέψη βέβηλα μαζί μέ τήν εἰκόνα, δῆθεν ὅτι χορεύει μέ κάποιον, ἐκείνην τήν στιγμή ἔμεινε σάν στήλη ἄλατος. Ἐμεινε »μάρμαρο» ἐπάνω ἀπό ἑκατό ἡμέρες, ὥσπου ἐνεφανίσθη ὁ πάντα πολυεύσπλαγχνος Ἅγιος Νικόλαος και τήν ἔλυσε θαυματουργικά ἀπό αὐτόν της τόν σωτήριον, παιδαγωγικό και ὀδυνηρό κανόνα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦτο γι' αὐτήν πέρα γιά πέρα σωτήριος. Μάλιστα, αὐτό τό γεγονός, τόση ἐντύπωσι εἶχε κάνει τότε στήν Ρωσία, ὥστε ἔχει γυρισθῆ και βίντεο ἀπό τούς ἰδίους τούς Ρώσους.

Ἐπίσης, συγκινητικό εἶναι ἕνα θαῦμα πού ἀναφέρει ὁ γνωστός μας Γέροντας Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, τό ὁποῖο συνέβη στήν Σκήτη τῶν Ἰβήρων, στόν γερο-Νικόλαο τῆς συνοδείας τῶν Μαρκιανῶν. Αὐτό ἔλαβε χώρα λίγο μετά τό 1940. Μέ ἐπέμβασι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τό πηγάδι τοῦ Κελλιοῦ τους, ἐνῶ εἶχε ἐντελῶς στερέψει ἀπό νερό, ὅταν ἔβαλαν τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου στόν ξερό βυθό τοῦ πηγαδιοῦ, σιγά-σιγά, θαυματουργικῶς, ἄρχισε νά ἀνεβαίνει ἡ στάθμη τοῦ νεροῦ μέ ἐπιπλέουσα τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου μέχρι τό νερό νά ἔλθῃ ἐπάνω.

Στήν Ἱερά Μονή Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, ἐπί ἡγουμενίας παπα-Συμεών, ἀναφέρονται δύο χαρακτηριστικά θαύματα τοῦ Ἁγίου Νικολάου κατά τήν πανήγυρι τῆς Ἱεράς Μονῆς. Δι' αὐτῶν, φαίνεται καί ἡ ἀκράδαντη ἐμπιστοσύνη τοῦ τότε ἡγουμένου παπα-Συμεών στόν Προστάτη Ἅγιο τῆς Μονῆς.

Στό πρῶτο θαῦμα, ἐνῶ δέν εἶχαν καθόλου ψάρια γιά τήν πανήγυρι καί ὅλοι οἱ πατέρες εἶχαν ἀπογοητευθῆ, τήν τελευταία στιγμή ὁ ἅγιος ἡγούμενος τούς εἶπε: »Νά ἔχετε ἐμπιστοσύνη στόν Ἅγιο», λές καί εἶχαν συνεννοηθῆ. Καί ξαφνικά, στό παρά πέντε ἕνα ὀρμητικό τεράστιο κύμα ἔφερε καί ἄπλωσε ἐκεῖ, στό μουράγιο τῆς Μονῆς, στόν ἄρσανᾶ, πολυαρίθμους φρεσκοτάτους ροφούς!

Στό δεύτερο τώρα θαῦμα, συνέβη τό ἐξῆς: Ἔπρεπε οἱ πατέρες τῆς Μονῆς, κατά τήν συνήθεια, νά μοιράσουν εὐλογία στούς κελλιῶτες ἀσκητές πού εἶχαν παρευρεθῆ ἐκεῖ, στό πανηγύρι τῆς Ἱεράς Μονῆς Γρηγορίου. Ὅμως, ἐκείνη τήν χρονιά δέν εἶχαν λάδι οἱ Γρηγοριαῖτες πατέρες. Παρά ταῦτα, ὁ παπα-Συμεών τούς εἶπε: »Θά τηρήσετε τό τυπικό. Θά δίνετε λάδι, κι ἄς μήν ἔχωμε». Καί ἐνῶ ἄρχισαν, μέ ἀπορία, οἱ πατέρες νά μοιράζουν εὐλογία λάδι στούς προσκυνητές καί στούς κελλιῶτες ἀσκητές, ἡ στάθμη τοῦ λαδιοῦ στό πιθάρι καθόλου δέν ἐλιγότεψε, οὔτε κατά ἕνα χιλιοστό!

Σημειωτέον, ὅτι ὁ ἡγούμενος Συμεών, πού ἐκοιμήθη τό 1905, ἦτο ἐπί ἐπτά χρόνια, σεβαστέ μου Γέροντα Παρθένιε, Ἁγιοπαυλίτης μοναχός – ἀπό τό 1852 μέχρι τό 1859. Ἐκεῖ δηλαδή, στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Παύλου, στήν οὐσία ἀνδρώθηκε καί ὠρίμασε πνευματικά. Οἱ θερμές ὁμως παρακλήσεις τῶν Γρηγοριατῶν πατέρων τόν ἔφεραν ὡς ἡγούμενο στήν Ἱεράν Μονήν Γρηγορίου. Μάλιστα, πρὸς αὐτό τόν ὠδήγησε, εἶχε δηλαδή τήν εὐλογία τοῦ ἰδίου τοῦ Γέροντα του, Σωφρονίου Ἁγιοπαυλίτου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τό 1882. Ἀναφερτέον ὅτι ὁ παπα-Συμεών τυγχάνει πνευματικός ἀνακαινιστής καί νέος κτίτωρ τῆς Ἱεράς Μονῆς Γρηγορίου.

Ἐπίσης, ἕνα ἄλλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου συνέβη πάλι στήν Ἱερά Μονή Γρηγορίου, ἐπί ἡγουμενίας τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑποτακτικός τοῦ προηγουμένου παπα-Συμεών. Ὁ ἡγούμενος Ἀθανάσιος ἐκοιμήθη

τό 1953.

Ένεφανίσθη ζωντανός ο Άγιος Νικόλαος εμπρός στους πατέρες Μιχαήλ και Χρύσανθο, πού ήσαν υπεύθυνοι στό άρτοποιεΐο τής Μονής και ήσαν περίλυποι διότι δέν είχαν σιτάρι γιά τό Μοναστήρι, και εύλόγησε τό λιγοστό σιτάρι πού είχε άπομείνει έκεΐ. Καί γιά έξι όλόκληρους μήνες τό σιτάρι πού εύλόγησε ο Άγιος Νικόλαος δέν έτελείωνε. Τόν Γέροντα Άθανάσιο τόν έπισκέφθηκε, σημειωτέον, και ή Ύπεραγία Θεοτόκος εις τόν ναό.

Τέλος, άς αναφέρωμε, άγαπητοΐ μου συμπατριώτες άδελφοΐ, τήν εμφάνισι του Άγίου Νικολάου στον Κεφαλονΐτη προηγούμενο τής Ίεράς Μονής Άγίου Παύλου Αρχιμανδρίτην Ανδρέαν. Έγεννήθη έδω στην Κεφαλονΐα, στην Άγκώνα, τό 1904 και έκοιμήθη μόλις τό 1987. Μάλιστα, έκοιμήθη, όχι φυσικά τυχαίως, τήν ήμέρα τής έορτής τής Ύπαπαντής, πού έώρταζε τό Μοναστήρι του Άγίου Παύλου.

Μετά τήν άγρυπνΐα, έγινε ή κηδεία του, τήν όποΐα έν Άγίω Πνεύματι παρηκολούθησε, μέ τήν πνευματική του αίσθησι, ο χαριτωμένος φίλος και συνασκητής του Αρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Σαχάρωφ από τό Έσσεξ τής Άγγλίας. Μάλιστα, μέ πρότασι και μεσολάβησι του φωτισμένου Γέροντα Ανδρέου, ο Γέρων Σωφρόνιος υπήρξε πνευματικός τής γύρω περιοχής και τής Μονής Άγίου Παύλου, τότε.

Ο Γέρων Ανδρέας άφησε σέ όλο τό Αγώνυμον Όρος, αλλά και σέ όλο τό πανορθόδοξο πλήρωμα φήμη άγίου άνδρός. Η ζωντανή εμφάνισις τής Παναγίας πού αυτός είχε στό μετόχι τής Μονής, έκεΐ στον Μονοξυλίτη - έντός του Άγίου Όρους -, είναι ίσως ή πιό γνωστή, πρόσφατη, συγκινητική, διδακτική και δημοφιλής εμφάνισις τής Ύπεραγίας Θεοτόκου.

Έκεΐ λοιπόν, στον Μονοξυλίτη, όπου ο ναός τιμάται στον Άγιο Νικόλαο, είδε μέ φυσική μορφή άνθρώπου τόν Άγιο Νικόλαο, τό 1975. Εΐδε δηλαδή έναν ήλικιωμένο άγνωστο ιερέα, πού του αυτοσυστήθηκε και του είπε ότι έλέγετο »π. Νικόλαος«. Έτσι του είπε ο Άγιος. Καί έρώτησε τόν π. Ανδρέα νά του δείξη τόν δρόμο προς τίς Καρυές. Όπερ και έγινε. Μετά, συνέχισε τό άγνωστο μέχρι τότε Γεροντάκι και πήρε σιγά-σιγά τόν δρόμο προς τίς Καρυές, τήν πρωτεύουσα του Άγίου Όρους.

Ὁ παπα-Ἀνδρέας, μόλις ἐπῆγε στό κελλί του, ἀναλογίσθηκε ἀμέσως ὅτι ὤφειλε νά εἶχε καλέσει τόν «ξένο» ὁδοιπόρο νά φάγη κάτι, γιά νά ἀποκτήσῃ δυνάμεις γιά τήν μετέπειτα ὁδοιπορία του. Ὅποτε, σέ «μηδέν» χρόνο ἀπό τότε πού τόν ἐχαιρέτησε, ἐβγήκε πάλιν ἀμέσως τροχάδην ἔξω γιά νά τόν καλέσῃ γιά φαγητό. Ἀλλά ὁ αὐτοσυστηθείς «π. Νικόλαος» δέν ὑπῆρχε πουθενά. Εἶχε ἐξαφανισθῆ, ἐντελῶς ἀνεξήγητα!

Σημειωτέον δέ, ὅτι σέ ἐκεῖνο τό σημεῖο ὁ δρόμος πρός τίς Καρυές ἦτο ἀκάλυπτος τούλάχιστον γιά πορεία δέκα λεπτῶν, ὁπότε σίγουρα ἔπρεπε, ἐπειδή εἶχε ὁρατότητα, νά τόν εἶχε δῆ. Ὅμως, ὁ ἄγνωστός ἱερέας ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ. Δέν τόν εἶδε πουθενά στόν ὀρίζοντα. Ὅποτε, ὁ ἀπερίεργος παπα-Ἀνδρέας, ἄν καί δέν ἤμπόρεσε νά δώσῃ ἐξήγησι, εἶπε ἀπλᾶ στόν ἑαυτό του: «Κρῖμα γιά μένα πού δέν ἐπρόλαβα νά φιλέσω τόν ἄγνωστο ὁδοιπόρο».

Ἐφαγε, ἐκοιμήθη, ἀλλά ὅταν ἐξύπνησε ἦτο ὑπερβολικά καί ἀνεξηγήτως ἀλλαγμένος. Εἶχε μία θεϊκή χαρά καί εἰρήνη, τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, καί ὁ λογισμός του, πού τόν πολεμοῦσε μέχρι τότε μέ λύσσα, ἐάν ἔπρεπε νά πάῃ νά βοηθήσῃ ὡς ἡγούμενος κάποιο ἄλλο Μοναστήρι ἢ νά παραμείνῃ μέχρι τέλους στήν μετάνοιά του, ἄλλαξε ἀπρόσμενα μετά τήν συνάντησι μέ τόν ἄγνωστο π. Νικόλαο καί τοῦ ἔλεγε μέσα σέ βαθείᾳ θεϊκῆ εἰρήνῃ: «Δέν εἶσαι τώρα γιά νέες ἄλλες ἡγουμένιες».

Εὐθύς μετά πῆγε στήν ἐκκλησία, συγκινημένος καί χαρούμενος, διότι εἶχε τελειώσει τό προσωπικό του δρᾶμα, καί, βλέποντας τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου πού πῆγε νά τήν προσκυνήσῃ, διαπιστώνει ἔκπληκτος ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος Ἅγιος ἦταν ἀκριβῶς ἴδιος μέ τόν ἄγνωστο παπαῖ πού εἶχε περάσει πρὶν λίγο καί μυστηριωδῶς-θαυματουργικῶς εἶχε ἀμέσως ἐξαφανισθῆ. Μετά μάλιστα, ὁ ἴδιος ἀποροῦσε καί ἔλεγε: «Μά, νά μήν ἀνοίξῃ τό μυαλό μου πιό μπροστά;»!

Βλέπετε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀκόμη καί σέ ἁγίους ἀνθρώπους, ὁ Θεός, ὅποτε θέλει, «κλειδώνει» τόν νοῦ τους καί ὅποτε κρίνει τόν «διανοίγει». Κατόπιν, ὁ πνευματικός τοῦ Γέροντος Ἀνδρέα, ὁ παπα-Διονύσης, τοῦ εἶπε: «Προφανῶς, εὐλογημένε, ἦτο ὁ Ἅγιος Νικόλαος. Ἦλθε καί σοῦ πῆρε τό μεγάλο βάρος πού εἶχες ἐπάνω σου». Τήν ταλάντευσι δηλαδή καί τήν σύγχυσι τῶν λογισμῶν. Σημειωτέον ὅτι αὐτό τό μαρτύριο τῶν λογισμῶν τό καταλαβαίνουν μόνον ὅσοι τό ἔχουν περάσει καί στό ποσοστό πού τό ἔχουν βιώσει.

Ὅταν παρητήθη ὁ Γέρων Ἀνδρέας ἀπό ἡγούμενος, ἐξελέγη ὡς νέος ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὁ ἐδῶ παρευρισκόμενος πολυσέβαστος Γέρων Παρθένιος, πού ὅλοι μας ἔχομε τήν μεγάλη τιμή, χαρά καί

εύλογία νά τόν ἔχωμε ανάμεσά μας, προεξάρχοντα μάλιστα τῆς λειτουργικῆς μας συνάξεως.

Περί τοῦ Γέροντος Παρθενίου, ὁ μακαριστός ἅγιος προηγούμενος Ἀνδρέας, ἔλεγε τά ἑξῆς – καί νά μέ συγχωρήσετε Γέροντα πού θά τό ἀναφέρω: «»Μάτια μου» – αὐτό τό ξέρετε, εἶναι κεφαλονίτικο, δέν χρειάζονται διευκρινήσεις σέ σᾶς -, «»μάτια μου», ἔχομε νέο ἡγούμενο, κατάφορτο ἀπό τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Γι' αὐτό, πολυσέβαστε Γέροντά μου καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐν κατακλείδι, νά μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀντί περαιτέρω σχολίων στόν ἀληθινό καί περιεκτικό λόγο τοῦ Γέροντος Ἀνδρέου, νά σᾶς διαβάσω ἕνα σύντομο, ἀπλό, ἀλλά καρδιακό ποιηματάκι, ἀφιερωμένο στήν ἐδῶ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Χαυδάτων, στόν Γέροντα Παρθένιο καί στήν Κεφαλονιά γενικῶς.

Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Τί λόγια νάβρω γιά νά πῶ
συγκίνησι μοῦ βγαίνει
σάν λειτουργῶ μέ τόν γερο-Παρθένιο
σιωπηλά τό δάκρυ τρέχει

Ἡ Παναγιά τόν φώτισε
ἀπό μικρό παιδάκι
καί στό Ἅγιον Ὅρος τόν ὠδήγησε
στό δικό Της ἅγιο λιμανάκι

Σήμερα λάμπει ἡ ἐκκλησιά,
χαίρουν καί τά καντήλια
μέ τόν γερο-Παρθένιο λειτουργό
πλημμύρισε Χάρι θεία

Ἐτούτη 'δῶ τήν ἐκκλησιά
τήν ἔχτισε μέ πόνο.

Στολίδι εἶναι καί παρηγοριά
γιά τό νησί μας ὅλο

Τοῦ Γέροντα οἱ προσευχές
κι ἡ Χάρι τοῦ Ἁγίου Νικόλα
φυλάττει τήν Κεφαλονιά|
καί τά Χαυδάτα ὅλα

Γέροντα, ὅλο τό νησί,
Ληξούρι κι Ἀργοστόλι,
σέ ἀγαπάει ἀληθινά
καί σέ καμαρώνει

Καί στό Ἅγιο Ὄρος ὁλόκληρο
σ' Ἀνατολή καί Δύσι
τέτοιον ταπεινό ἡγούμενο
δέν ἔχουν συναντήσει

Καί ὁ γερο-Παῖσιος ἔλεγε
προσωπικά σέ μένα
»ἡγούμενοι ὑπάρχουν πολλοί,
Παρθένιος κανένας»

Ἀπλότητα, διάκρισι,
ταπείνωσι μεγάλη
ἕνας ἡγούμενος τρανός
σάν καλογέρι νά μιλάη

Ἐδῶ, ἐτοῦτο τό νησί
ἀνδριάντα θά σοῦ στήση
γιατί σέ σεισμούς, καταποντισμούς

μέ τό κομβοσχοίνι ἔδωσες λύσι

Ἐνα μεγάλο εὐχαριστῶ
μέσα ἀπό τήν ψυχή μου
καί ἕνα μόνο σοῦ ζητῶ
νάμαι στήν προσευχή σου

Χαυδῶτες καί Χαυδώτισσες
ἔχομε εὐλογία μεγάλη
τοῦ Γέροντα τίς προσευχές
καί τ' Ἄη Νικόλα τήν Χάρι

Τήν εὐχή σας, εὐχαριστῶ πάρα πολύ.
Βοήθειά μας ὁ Ἅγιος Νικόλαος.
Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Κατερέλος

Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Ὁμιλία κατά τήν Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Χαυδάτων
Κεφαληνίας 24-5-2014)

Πηγή: impantokratoros.gr